

tilstrækkeligt til at betænke sig lige over for de to her omhandlede Børn. Jeg vil slutte med atter at gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet ikke dreier sig om at negte dem Indfødsret, men kun om en Udsættelse, som navnlig for Datterens Bedkommende neppe kan være mange Aar, da hun er over 10 Aar gammel, medens Indfødsrets Meddelelse med Hensyn til Sønnen neppe vil faae praktisk Betydning, før han er kommen saa vidt, at der er Tale for ham om at blive Embedsmand.

Jagd: Jeg maa paa det Allerbestemteste nedlægge Indsigelse imod flere af de Ansøelser, som den ærede Ordfører har udtalt, og først og fremmest imod den, at man skulde have større Betænkelse ved at meddele Indfødsret til Børn end til Børne. Dette er efter min Formening en Sagen saa fuldstændig paa Hovedet stillende Opfattelse af Spørgsmaalet, at den ikke godt kan tænkes værre. Det, som gjør det betænkeligt at meddele Indfødsret, er netop den Omstændighed ved den Bedkommende, at han ved sin Fortid, ved sin Slægt og ved de Indtryk og Sympathier, han i Fortiden har indtaget, er knyttet til et andet Folk. Det er det, der i de fleste Tilfælde, hvor Indfødsret meddeles, gjør, at man kan have en begrundet Tvivl om, hvorvidt den Paagjældende har løstet de Bånd, der knytte ham til hans tidligere Folk, og med Underlighed har sluttet sig til det nye Fædreland, men denne Betænkelse er slet ikke tilstede, hvor der er Tale om at meddele et Barn Indfødsret. Naar vi spørge, hvorvidt man kan vente, i dette Barn at finde en loyal dansk Mand, vil det ganske vist efter min Opfattelse være lidet oplysende at gaa tilbage til Barnets Udsættelse; selv om han har været en fransk Revolutionsmand, har dette ikke nogen Betydning for mig lige over for Barnet. Hvad der derimod gjælder for mig, er, at vi, naar Enhver maa indrømme, at Barnet ifølge sin Herkomst og Afstamning har en lige saa god Ret som nogen af os til at henregnes til det danske Folk, ikke skulde støde det fra os ved at negte det Indfødsret. Der fremstaar det, som er afgjørende for mig, men som det ærede Udvalg synes aldeles at have overset, nemlig at vi ved i dette Dieblit at negte Barnet Indfødsret stille det saaledes, at jeg i det Mindste vil have en ganske anden Tvivl ved at tilstaa det Indfødsret i dets fremrykkede Alder. Barnet har ofte mere rene og ærfuldige Følelser end den Børne, og under alle Omstændigheder skulde vi

huske, at naar der er Tale om den nationale Følelse, er den voksne Mand's Følelse, hans Sympathi og Antipathi for det One eller det Andet, kun en Skabning af de Følelsesdrømme, der ere gaaede igjennem ham i hans Ungdom. Jeg beder Dem nu betænke, om der i et saadant Barn, som lever blandt os med Bevidsthed om, at der er negtet det Ret til at henregne sig til det Folk, blandt hvilket dets Slægt har levet, og af hvis Historie dets Forfædres Historie er en Del, kan opvoxe en trofast dansk Mand? Jeg tror det ikke. Naar man siger, at Sligt ikke skal afgjøres efter Følelser, svarer jeg dertil, at mere netop her er et Spørgsmaal, som skal afgjøres efter Følelsen og alene efter Følelsen. Saa vist som det maa komme an paa, at der hos dem, som vi skulde meddele Indfødsret, findes en oprigtig national Følelse, som slutter dem til det danske Folk, saa vist skulde vi ogsaa lade det være afgjørende lige over for Barnet. Det er Trostaben i den Følelse, der knytter den til det danske Folk, der skal indtræde i Folket, som skal være det Afgjørende. Derfor er det som sagt et aldeles forkasteligt Standpunkt, hvorpaa Udvalgets Ordfører har stillet sig, naar han siger, at man skal være mere betænkelig ved at meddele et Barn Indfødsret end ved at meddele den til en Børne. Derfor Barnet forsvinder enhver Betænkelse; naar jeg blot har nogenlunde Sikkerhed for, at Barnet vil blive opdraget her i Danmark under Forhold, hvori Alt, hvad der lever og rører sig for Folket, ogsaa vil komme til at leve og røre sig hos Barnet, forsvinder alle de Grunde, der ellers gjøre mig betænkelig ved at meddele Børne Indfødsret. Vi høre i denne Sal ofte tale om Memeskerettigheder. Jeg har hørt dette Udtryk navne i Forbindelse med Spørgsmaal, hvori der ikke skulde saa lidt Stærpsindighed til at udregne, hvorledes de naturlige Memeskerettigheder kunde komme i Forbindelse dermed; men her staa vi overfor en Memeskerettighed, der ligger saa nær, at jeg tror, Ingen vil negte, at det er den færfle og naturlige Rettighed at maatte henregne sig til det Folk, hvorfra man stammer, og i hvilket man lever. Dette er min Opfattelse. — Hvad forresten Carl Moltke angaar, har jeg ogsaa en Mening, der er fuldstændig modsat den ærede Ordførers. Naar han siger, at der er Tvivl om denne Mand's Fortjenester, vil jeg svare, at jeg ikke ser har hørt nogen Tvivl blive udtalt om hans virkelige Fortjenester af Fædrelandet. Der har været Tvivl om, hvorvidt den politiske Ansøelse, for hvilken han en Tid lang kæmpede — man veed vel, at han var Hel-